

Звичайно, враховуючи вік, освітній досвід студентів, динаміку студентської групи, вибір методів застосування інноваційних підходів до викладання англійської мови за професійним спрямуванням («метод проектів», метод «case-study», метод сценарію (storyline method), метод рольової гри, навчання з комп'ютерною підтримкою (CALL) тощо) сприяє розвитку інтересу, забезпечує позитивну мотивацію до вивчення професійно орієнтованої англійської мови студентами-медиками та цілеспрямоване корегування професійної саморозвиваючої діяльності кожного майбутнього фхівця викладачем із реальним прогнозованим результатом, створює передумови розвитку його комунікативної компетенції.

Можливість ширшого самовираження студента-медика на заняттях професійно орієнтованої англійської мови, завдяки широкому спектру використання інноваційних методів, аудіо та відео матеріалів, мультимедійних ресурсів, створює позитивне мотиваційне забезпечення до її вивчення та сприятливі умови для керованого викладачем і самокерованого, самостійного вивчення мови.

На наш погляд, активізація позитивного мотиваційного забезпечення професійного саморозвитку кожного студента-медика за допомогою інновацій сприятиме успішності вивчення професійно орієнтованої англійської мови та забезпечить «дорогу до успіху у навчанні» [2, с. 98] вцілому, оскільки впливає на підвищення рівня його пізнавальної та професійної активності й ставить в позицію суб'єкта навчального процесу (йдеться про особистісно-орієнтований підхід), який безпосередньо керує власною пізнавальною діяльністю та професійно-особистісним становленням.

Список використаних джерел:

1. Енциклопедія освіти /Акад. пед. наук України; гол. ред.. В.Г. Кремень. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
2. Komorowska H. Metodyka nauczania języków obcych / Hanna Komorowska. – Warszawa : Wydawnictwo Fraszka Edukacyjna, 2007. – 204 s.

Кононенко Н.В.

старший лаборант,

*Южноукраинский национальный педагогический университет
имени К.Д. Ушинского*

ИНТЕГРАЦИЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНО-ПЕДАГОГИЧЕСКИХ ЗНАНИЙ В ПРОЦЕССЕ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ ВОСПИТАТЕЛЕЙ В ВУЗЕ

На протяжении последних десятилетий конца XX – начала XXI столетий одной из остро стоящих перед системой образования проблем является приведение содержания образования, целей и способов его освоения в соответствие с потребностями современной практической деятельности человека. Впервые обозначенная в докладах Римского клуба и обсуждаемая на многочисленных международных и национальных форумах, эта проблема в рамках высшего профессионального образования актуализирует вопрос о

путях и средствах преодоления противоречий и недостатков предметной организации содержания образования.

Сегодня любая профессия, осваиваемая в учебном процессе высшей школы, представлена многочисленными учебными предметами, которые фиксируют внимание будущих специалистов на осознании ее отдельных фрагментов. Однако такой подход не дает общего целостного представления о механизмах и способах ее функционирования как системы, которая занимает определенное место в общей структуре социального производства и выполняет конкретную функцию в его развитии. Во многих случаях освоение определенной профессии происходит вне осмысления ее места в структуре системы и ее задач по поддержанию и воспроизводству системных свойств.

Как следствие, в сознании будущих специалистов складывается достаточно пестрый и разрозненный образ профессиональной деятельности, состоящий из неупорядоченного набора разнообразных фактов, понятий, теорий и концепций, которые плохо увязываются между собой и реальной ситуацией практической работы. Формируемые в процессе теоретической и практической подготовки в вузе знания будущих специалистов чаще всего носят формальный характер и недостаточно ориентированы на дальнейшее применение в профессиональной деятельности.

Содержание профессионально-педагогической подготовки в вузе будущих воспитателей для системы дошкольного образования сегодня состоит из более пятнадцати нормативных и семи-восьми элективных учебных дисциплин. Все они, каждая в отдельности, рассматривают определенные фрагменты развития и воспитания детей раннего и дошкольного возраста в условиях дошкольного учебного заведения и семьи, знакомят будущих воспитателей с основными педагогическими понятиями и педагогическими явлениями, для обозначения которых они употребляются. Но, несмотря на насыщенность содержания профессионально-педагогической подготовки разнообразной информацией, фиксирующей отдельные фрагменты педагогического процесса, обязательные для практической деятельности воспитателя, в сознании она отражается в виде многих, не связанных между собой направлений воспитательной и образовательной работы с дошкольниками (физическое, валеологическое, умственное, эстетическое, нравственное, экологическое и т.д.). При этом система основных педагогических понятий (цели, принципы, формы, методы, средства обучения и воспитания и т.д.), усвоение и осознание сути которых фиксирует содержание и последовательность действий воспитателя в организации воспитания и обучения детей дошкольного возраста, воспринимается как набор формальных определений, которые не имеют непосредственного отношения к практической работе и которые необходимо запомнить и уметь правильно воспроизводить.

В итоге у студентов, как будущих специалистов в области дошкольного образования, в сознании не формируется целостный образ их предстоящей профессиональной деятельности – педагогический процесс как живой организм, который образуется из определенного числа обязательных элементов, взаимодействующих друг с другом по определенным правилам и подвергающихся внешнему воздействию (нормативные акты, образовательные стандарты, образовательные потребности и ценности

общества, семьи и т.д.). Фрагментарность представлений о предназначении профессиональной деятельности воспитателя в обеспечении и организации педагогического процесса с детьми дошкольного возраста, ее целях в каждом конкретном случае и реальных способах их достижения, отрицательно влияет на качество достигаемых результатов.

В исследовании, посвященном проблеме формирования системности профессионально-педагогических знаний будущих воспитателей, преодоление фрагментарности в теоретических и практических знаниях осуществлялось путем оптимизации их содержания на основе интеграции.

Интеграция в общем смысле обозначает объединение, взаимопроникновение – объединение в одно «целое» различных элементов или частей. При этом подразумевается, что у «целого» всегда больше преимуществ и возможностей, нежели у разрозненных элементов. Использование интеграции в учебном процессе высшей школы как дидактического принципа, предусматривает соединение искусственно, механически разделенных учебными предметами профессионально-педагогических знаний о сущности педагогического процесса, его педагогических функций, составляющих подструктур и их компонентов в единый целостный образ. По определению В.С. Безруковой, педагогическая интеграция представляет собой установление связей и отношений между познаваемыми явлениями педагогическими средствами и ради педагогических целей; принцип восстановления естественной целостности познавательного процесса на основе установления связей и отношений между искусственно разделенными компонентами педагогического процесса [1].

Процесс интеграции учебных предметов, определяющих содержание профессионально-педагогических знаний будущих воспитателей осуществлялся в два этапа. Первый этап был подготовительным и включал определение цели интеграции, выбор объекта интеграции и его составных элементов, определение категориального ряда, описывающего объект интеграции в его наиболее важных системных характеристиках и свойствах. Результатом этого этапа было создание модели профессиональной деятельности воспитателя по организации и обеспечению педагогического процесса в работе с детьми дошкольного возраста в условиях дошкольного образовательного учреждения. Создание такой модели позволяло уточнить вклад каждого учебного предмета в формировании у будущих воспитателей целостного образа профессиональной деятельности и ее целей.

Второй этап представлял собой выбор и разработку средств, обеспечивающих формирование у будущих воспитателей системности профессионально-педагогических знаний. В их число были включены: аналитическая работа с учебными текстами, справочными материалами, словарями и энциклопедиями; представление результатов аналитической работы в виде фреймов, схем и таблиц; моделирование ситуаций практической работы воспитателя с прогнозом их развития и вероятных результатов.

Результаты экспериментального исследования показывают, что интеграция учебных предметов педагогического профессионально-ориентированного цикла оказывает положительное влияние на формирование у студентов – будущих воспитателей, целостного представления о

предстоящей профессиональной деятельности и обеспечивает формирование системности профессионально-педагогических знаний.

Список использованных источников:

1. Безрукова В.С. Основы духовной культуры (Энциклопедический словарь педагога) – Екатеринбург – 2000. Режим доступа: <https://refdb.ru/look/2054801-pall.html>

Кравченко В.М.

*кандидат економічних наук, доцент,
Класичний приватний університет*

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ДО РОБОТИ В СИСТЕМІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Однією з інноваційних педагогічних технологій є технологія дистанційного навчання, в основі якої – принцип самостійного навчання, взаємодія студента з носіями і джерелами вільної та спеціально організованої навчальної інформації.

Дистанційна технологія навчання – сукупність методів і засобів навчання та адміністрування науково-освітніх навчальних процедур, які забезпечують проведення навчального, науково-дослідного процесу на відстані на основі використання сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологій [3, с. 71].

Дистанційне навчання (від англ. Distant Learning) – навчання, при якому всі або більша частина навчальних процедур здійснюються з використанням сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологій при територіальній роз'єднаності викладача і студентів, наукового керівника й дослідника [3, с. 71]. Дистанційне навчання тлумачать як сукупність інформаційних технологій; цілеспрямований, організований процес інтерактивної взаємодії (викладачів і студентів, студента і його однокурсників – з засобами навчання), який реалізується у специфічній дидактичній системі з переважанням самостійної роботи з освоєння досліджуваного навчального матеріалу з використанням сучасних технічних засобів і джерел інформації.

В цілому, «дистанційне навчання» означає організацію навчального процесу, коли студент навчається самостійно за розробленою викладачем програмою і віддалений від нього в просторі або в часі, однак може вести діалог з ним за допомогою засобів телекомунікації.

Для здійснення дистанційного навчання за допомогою Інтернет та інших мереж існують системи управління навчанням (від англ. Learning Management System, LMS), які використовуються для розробки, управління та поширення навчальних онлайн-матеріалів із забезпеченням спільного доступу. Створюються дані матеріали у візуальному навчальному середовищі. Найпоширенішою є система управління навчанням або віртуальне навчальне середовище Moodle (від англ. Modular Object-Oriented Dynamic Learning Environmen – модульне об'єктно-орієнтоване динамічне навчальне